

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Korbellové a soudců JUDr. Heleny Papouškové a JUDr. Marie Rudolfové v právní věci

žalobce:

██████████, IČO: ██████████
sídlem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Smejkalem
sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice

proti
žalované:

Altamire Č. Budějovice s. r. o., IČO: 26056321
sídlem č. p. 75, 373 71 Hůry
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Pustějovským
sídlem Zahradní 314/8, 370 05 České Budějovice

za účasti vedlejšího účastníka
na straně žalované:

Allianz pojišťovna, a. s., IČO: 47115971
sídlem Ke Štvanici 656/3, 186 00 Praha 8

o zaplacení částky 120 868 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze 4. 6. 2020, č. j. 28 C 127/2019-295,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci I. výroku **potvrzuje**.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci III. výroku **mění** tak, že žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 87 772 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci IV. výroku **mění** tak, že žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Českých Budějovicích částku 38 408,32 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 13 745,60 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud v Českých Budějovicích žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 106 993 Kč se specifikovaným příslušenstvím (odstavec I. výroku), ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl (odstavec II. výroku). O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů tohoto řízení částku 87 772 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (odstavec III. výroku) a konečně žalované uložil povinnost zaplatit České republice na náhradu nákladů řízení částku 38 408,32 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Českých Budějovicích.
2. Okresní soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce se žalobu došlou soudu 31. 5. 2019 domáhal rozhodnutí, kterým by bylo žalované uloženo zaplatit mu částku 120 868 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že se jako vlastník a provozovatel vozidla – nákladního automobilu značky IVECO, RZ [REDAKCE] a žalovaná spolu uzavřeli smlouvu o dílo, na jejímž základě měla žalovaná provést tryskání povrchu (tzv. pískování) a lakování základní barvou plošinové nástavby značky LOHR tohoto vozidla. Při provádění opravy však došlo k poškození vozidla v oblasti hydraulických pístnic nástavby plošiny následkem abrazivního tryskání (pískování). Žalobce tuto skutečnost žalované oznámil a žádal ji o odstranění vady opravou věci. Žalovaná ho odkázala na Allianz pojišťovnu, a. s., u které měla sjednané pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou třetí osobě provozní činností nebo vadou výrobku a které také oznámila celou záležitost jako pojistnou událost. Žalobce z jednání žalované usuzoval, že své zavinění z vadného plnění uznala. S požadovaným nárokem se obrátil na Allianz pojišťovnu, ta však dne 22. 12. 2016 vydala zamítavé stanovisko, odmítla jakékoliv plnění a i přes reklamaci žalobce na svém stanovisku dne 16. 5. 2018 setrvala. Žalobce tedy nechal provést opravu věci společností Autoservis Plojhar, s. r. o. za 102 875 Kč bez DPH. V souvislosti s vymáháním svého nároku žalobce vynaložil rovněž 9 782 Kč, 4 533 Kč a 3 678 Kč za zpracování znaleckého posudku. Žalobce uplatnil u žalované slevu z ceny díla předžalobní upomínkou doručenou 14. 6. 2018. Žalovaná společnost nárok žalobce neuznala. I za situace, kdy by došlo k poškození pístnic tryskáním, nemohlo to mít vliv na jejich funkčnost, neboť tyto byly poškozené a nefunkční již před započatím prací žalovanou. Poukázala na to, že případný nárok žalobce by se měl posuzovat spíše z titulu nároku na náhradu škody, ten je však promlčen. Žalobce totiž nejpozději 13. 4. 2016 věděl, kdo mu škodu způsobil a měl i rozpočet opravy od firmy Charvát ze dne 23. 3. 2016. Podle žalované nemohlo dojít k uznání nároku žalobce nahlášením toho, že třetí osoba po pojištěné osobě uplatňuje nárok, setrvala tedy na námitce promlčení. Domnívala se rovněž, že znaleckým posudkem Jiřího Spergera bylo oceňováno snížení hodnoty jiné věci, neboť nástavba byla přivezena volně ložena, byla koupena samostatně.
3. Okresní soud dospěl k závěru, že účastníci uzavřeli smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo tryskání a lakování plošinové odtahové nástavby značky LOHR určené pro vozidlo žalobce značky IVECO.

Zaměstnanec žalované při pískování nedostatečně zakryl vysunuté písní tyče hydraulického zařízení nástavby, v důsledku čehož došlo k poškození jejich chromovaného povrchu, tzv. stržení lesku a vytvoření pórovitého povrchu v místech, ve kterých se písní tyče zasouvají do písních válců, tím se narušila těsnost a docházelo k úniku hydraulického oleje při používání nástavby. Jako nejekonomičtější způsob opravy byla provedena výměna poškozených dílů. Allianz pojišťovna, a. s., jako smluvní partner žalované odmítla plnit pojistné s odkazem na znalecký posudek Ing. Karla Doležala. Soud se neztotožnil ze znaleckým posudkem a výpovědí Ing. Karla Doležala, neboť jeho závěry ve světle znaleckého posudku a výpovědi znalce Spergera neobstojí zejména s ohledem na výsledek místního šetření provedeného za účelem zkušebního tryskání srovnávacích písních tyčí. Tím bylo prokázáno, že závěry znalce Ing. Doležala o pískování jako vyloučené příčině poškození povrchu předmětných písních tyčí nejsou správné. Ostatně sama žalovaná v písemném vyjádření pro pojišťovnu připustila, že pískování mohlo být příčinou poškození písních tyčí. Tuto možnou příčinu poškození nevyloučili ve svých svědeckých výpovědích ani zaměstnanci žalované. Bylo bez pochybností zjištěno, že tvrdostně chromovaný povrch písnic lze pískováním tryskacím zařízením žalované v prostorách jejího sídla poškodit tak, že jejich povrch poté vykazoval obdobné stopy poškození, jaké jsou patrné na fotografiích ve znaleckém posudku Jiřího Spergera. Žalobce tak podle okresního soudu unesl břemeno důkazní ohledně příčiny poškození písnic právě v důsledku pískování. Předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za takto způsobenou škodu byly naplněny, neboť bylo prokázáno, že jedinou příčinou poškození nástavby bylo právě nedbalé jednání zaměstnance žalované při zakrývání chromovaných částí písních tyčí před tryskáním. Žalobci tak vznikla škoda ve výši 89 000 Kč bez DPH odpovídající rozdílu v hodnotě odtahové plošiny nástavby před a po provedeném pískování, výše byla zjištěna dodatkem znaleckého posudku č. [REDAKCE] znalce Spergera. Mezi příčinou a uvedeným následkem je podle okresního soudu dána příčinná souvislost. Součástí škody žalobce jsou i jím vynaložené náklady na znaleckou činnost znalce Jiřího Spergera. Po právní stránce věc posoudil podle § 2924 o. z., rozsah náhrady škody pak podle § 2952 o. z., úrok z prodlení dle § 1970 o. z. Námitku promlčení posoudil podle § 647 o. z. Dospěl k závěru, že mezi účastníky byla uzavřena dohoda o mimosoudním jednání, a to právě o pískování jako možné příčině poškození písních tyčí na nástavbě žalobce. Bylo prokázáno, že žalovaná dříve svoji případnou možnou odpovědnost uznala a odkázala žalobce na vedlejšího účastníka, se kterým měla pro tento případ sjednáno pojištění. Dne 2. 5. 2016 žalovaná oznámila vedlejšímu účastníku pojistnou událost a teprve 22. 12. 2016 vedlejší účastník oznámil své zamítavé stanovisko, to potvrdil dne 16. 5. 2018. Žaloba byla soudu doručena 31. 5. 2019, proto nemohlo dojít k promlčení nároku žalobce. Soud žalobu shledal důvodnou co do částky 106 993 Kč s příslušenstvím, ve zbytku ji zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 3 a výrok o nákladech řízení státu § 148 odst. 1 o. s. ř.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání. Má za to, že soud prvního stupně zejména nesprávně hodnotil otázku promlčení nároku žalobce a uzavření dohody ve smyslu ust. § 647 o. z. Pokud žalobce ve vyjádření z 18. 11. 2019 argumentoval judikaturou německých soudů týkající se podobného ust. § 203 německého občanského zákoníku, tato argumentace není na místě, jelikož znění českého a německého ustanovení se podstatně liší. Podle německé úpravy „Dojde-li mezi dlužníkem a věřitelem k jednání o pohledávce nebo okolnostech, na nichž je pohledávka založena, promlčecí lhůta se pozastaví, dokud jedna nebo druhá strana odmítne pokračovat v jednání“. Kdežto ust. § 647 o. z. předpokládá uzavření dohody o mimosoudním jednání, to podle žalované nebylo prokázáno. Žalovaná v souladu s pojistnou smlouvou uzavřenou s vedleším účastníkem tomuto oznámila, že žalobce po ní nárokuje plnění z titulu, které by mohlo být titulem pro plnění vedlejšího účastníka. Za uzavření dohody nelze považovat jakoukoliv korespondenci týkající se určitého práva, což by mohlo stačit k přerušení běhu promlčení dle německé právní úpravy. Žalovaná je přesvědčena, že nárok žalobce je promlčen. Dále má žalovaná za to, že se soud nijak nevypořádal s důvodnou pochybností, zda předmětná nástavba byla funkční před započítáním díla žalovanou. Svědek [REDAKCE] funkčnost nástavby nepotvrdil, naopak byl nucen popřít podstatnou část skutečností uvedených v čestném prohlášení z 15. 5. 2018, kterým žalobce

hodlal dokazovat funkčnost nastavby před započítáním díla. Poukázala na to, že nastavba byla žalované přivezena demontovaná, žalovaná tedy neměla možnost ověřit funkčnost nastavby. Stav ostatních částí, tj. nutnost kompletního opískování a přelakování z důvodu značné koroze, nasvědčují domněnce celkového špatného stavu celé nastavby. Soud prvního stupně se nijak nevypořádal s otázkou, co bylo předmětem ocenění v rámci znaleckých posudků. Plošina není opatřena výrobním štítkem ani jiným identifikátorem, k nastavbě není žádná technická dokumentace. Nebyl provedený jediný důkaz, že se skutečně jedná o věc, která byla posudky oceňována, tj. o plošinu vyrobenou společností LOHR z Francie Chybí tedy jakákoliv identifikace. Dále dle názoru žalované je hodnota čehokoliv, co má být použito k provozu na pozemních komunikacích, primárně závislá od toho, zda lze věci k danému účelu legálně užívat. Zvláště pokud se jedná o nastavbu sloužící k přepravě mnohatunového nákladu automobilů. Nastavba technicky nezpůsobilá k provozu na pozemních komunikacích nemůže mít cenu vyšší, než je cena kovů využitelných k recyklaci. Montáží takového příslušenství na případně i technicky způsobilé vozidlo k provozu na pozemních komunikacích celé vozidlo o způsobilost přijde. Proto navrhla zamítnutí žaloby, nebo zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně.

5. K odvolání žalované se žalobce vyjádřil, že nikde není zakotvena forma dohody ve smyslu § 647 o. z. Pokud se žalobce s žalovanou domluvili tak, že žalovaná škodu nahlásí své pojišťovně, v e-mailové korespondenci žalovaná vyjádřila naději, že pojišťovna událost bude tzv. likvidní, žalobce odkázala na vedlejšího účastníka Allianz pojišťovnu, které nahlásila pojistnou událost, lze jednoznačně dovodit obsah uzavřené dohody v tom smyslu, že věc bude mimosoudně řešena jako pojistná událost a následně bude žalobci zaplacená škoda ze strany vedlejšího účastníka. V situaci, kdy vedlejší účastník odmítl plnění, žalovaná změnila své stanovisko, tím došlo k ukončení mimosoudních jednání a ukončení trvání dohody. Po dobu, kdy byla věc řešena mimosoudním způsobem, neběžela promlčecí lhůta a nárok žalobce nemůže být promlčen. Opačný závěr by byl přehnaně formalistický, žalobce by musel být poučen o tom, že neunáší břemeno tvrzení ve vztahu k prokázání dohody o mimosoudním jednání. K funkčnosti nastavby sdělil, že není předmětem sporu, tím je, zda žalovaná způsobila tryskáním abraziva škodu na pístnicích nastavby. Ani pracovníci žalované při přijetí nastavby do opravy k tomuto ničeho nenamítali, neexistuje jediný záznam o tom, že by mělo být s nastavbou před tryskáním cokoli v nepořádku. Ke způsobu ocenění nastavby poukázal na přesvědčivé a podrobné odůvodnění znalce Spergera. Žalované nepřísluší vyjadřovat se k technickým a odborným otázkám. Znalec při jednání 4. 6. 2020 vysvětlil, že chybějící výrobní štítek rozhodně neznamená, že by nebylo možné zjistit typ nastavby. Znalec nastavbu identifikoval jako plošinu vyrobenou společností LOHR z Francie díky jejím technickým parametrům a kontaktům na výrobce. Žalobce považuje za zásadní, že mu bylo vydáno osvědčení o registraci vozidla, tzv. technický průkaz. Ten opravňuje provozovatele užívat předmětnou nastavbu na českých pozemních komunikacích. Ten měl k dispozici i znalec Sperger. Proto navrhl potvrzení rozsudku a přiznání nákladů odvolacího řízení.
6. K odvolání žalované se rovněž vyjádřil vedlejší účastník s tím, že žalobcem nebylo prokázáno uzavření dohody o mimosoudním jednání mezi účastníky ve smyslu § 647 o. z. Nelze dávat rovnítko mezi nahlášením škodné události a dohodou o mediaci. Nahlášení škodné události z pojištění odpovědnosti je v souladu s uzavřenou pojistnou smlouvou a je záležitostí vztahu mezi pojištěným a pojistitelem s právními účinky dle § 2796 o. z. Tento úkon nelze ve vztahu k poškozenému považovat za dohodu o jednání věřitele a dlužníka o právu nebo okolnosti, která právo zakládá. Poškozený nemá přímý nárok vůči pojistiteli, není účasten daného právního vztahu. Má také za to, že v souladu s § 620 o. z. je třeba okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty posuzovat objektivně, tedy kdy objektivně měl žalobce vědomost o tom, že tvrzená škoda vznikla a kdo za ni odpovídá – bez ohledu na vědomost o zcela přesné částce škody či újmy. Odkázal na judikaturu např. Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 3401/2011, 25 Cdo 2782/2013. K počátku běhu promlčecí lhůty muselo dojít již při provádění opravy, tedy nejpozději 29. 3. 2016. Podle vedlejšího účastníka nebylo prokázáno, že došlo k poškození nastavby jednáním žalované a

ani jakým způsobem. Nepodařilo se odstranit rozpory mezi znaleckými posudky a také mezi znaleckým posudkem znalce Spergera a výpověďmi svědků, kteří tvrdili, že pístnice byly obaleny. Vedlejší účastník rovněž poukázal na nejasný původ a vlastně i právní existenci nástavby. Znalec Sperger při ocenění nástavby nevzal v úvahu její výrazné poškození před opravou. Proto navrhl zamítnutí žaloby, nebo zrušení věci a vrácení soudu prvního stupně.

7. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas a oprávněnou osobou (§ 201, § 202 a contrario a § 204 o. s. ř.), přezkoumal napadené části výroku podle § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru o nedůvodnosti podaného odvolání, resp. částečné důvodnosti odvolání do výroků o nákladech řízení.
8. Podle § 647 o. z. v případě uzavření dohody o mimosoudním jednání věřitele a dlužníka o právu nebo o okolnosti, která právo zakládá, počne promlčecí lhůta běžet poté, co věřitel nebo dlužník výslovně odmítne v takovém jednání pokračovat; počala-li promlčecí lhůta běžet již dříve, po dobu jednání neběží.
9. Podle § 2924 o. z. kdo provozuje závod nebo jiné zařízení sloužící k výtělečné činnosti, nahradí škodu vzniklou z provozu, ať již byla způsobena vlastní provozní činností, věcí při ní použitou nebo vlivem činnosti na okolí. Povinnosti se zproští, prokáže-li, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo.
10. Podle § 2952 o. z. věta první hradí se skutečná škoda, a to, co poškozenému ušlo (užší zisk).
11. Odvolací soud považuje rozsudek soudu prvního stupně v zásadě za správný. Okresní soud provedl pečlivé dokazování, vypořádal se se všemi skutkovými otázkami a dospěl i ke správným právním závěrům.
12. Žalovaná v odvolání zejména nesouhlasila s hodnocením otázky promlčení a uzavření dohody účastníků ve smyslu § 647 o. z., jak ji vyhodnotil okresní soud. Není pochyb o tom, že nebýt ust. § 647 o. z., nárok žalobce by promlčený byl. Odvolací soud při výkladu daného ustanovení vycházel jednak z důvodové zprávy: Ta s inspirací z Návrhu všeobecného referenčního rámce i z německé úpravy navrhuje vyloučit běh promlčecí lhůty pro případ, že strany o právu, které má být uspokojeno, vyjednávají, popř. si jednáním vyjasňují okolnosti, na jejichž základě věřitel své právo tvrdí nebo o které je opírá. Ani z tuzemské praxe nejsou neznámy případy, kdy dlužník jednání pod různými záminkami protahuje, dokud právo není promlčeno, a poté uplatní námitku promlčení a odmítne plnit. Judikatura pak nemá jiný prostor, než žalobu zamítnout, ledaže dospěje k závěru, že námitka promlčení odporuje dobrým mravům (např. rozsudek Městského soudu v Praze z 25. 11. 2005, č. j. 14 Co 561/2005-241). Návrh vychází z pojetí, že pokud v takovém případě promlčecí lhůta již počala běžet, její běh se po dobu mimosoudního vyjednávání zastaví, a pokud ještě běžet nezačala – např. je-li poškozenému znám delikt i škůdce, nikoliv však výše škody – odloží se její počátek na dobu, kdy strany jednání ukončí. Dále odvolací soud vycházel z publikace: Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, strana 715, podle něhož strany se musí pro účely počátku nebo stavení promlčecí lhůty písemně nebo ústně dohodnout na vzájemném mimosoudním jednání o právu nebo okolnosti, která rozhodné právo zakládá. Strany mohou naplnit dikci § 647 o. z. i faktickým jednáním, ze kterého se bude podávat vůle stran mimosoudně jednat o právu nebo relevantní okolnosti (názor vysloven v Leges III. 647 7). Když promlčecí lhůta před mimosoudním jednáním počala běžet, po dobu mimosoudního jednání věřitele a dlužníka se zastaví a neběží za účelem ochrany práva věřitele. Po skončení mimosoudního jednání stran promlčecí lhůta neběží od začátku, avšak pokračuje v běhu a hledí se k uplynulému rozsahu promlčecí lhůty. Promlčecí lhůta neskončí před uplynutím 6 měsíců od odpadnutí překážky běhu (§ 652 o. z.). Pokud jde o formu ukončení mimosoudního jednání stran, odmítnutí věřitele nebo dlužníka pokračovat v mimosoudním jednání lze vykonat jednostranným projevem, kterým musí strana jednoznačně dát najevo vůli k ukončení mimosoudního jednání (shodně Leges III. 647 9, 10). Konečně odvolací soud vycházel z komentáře v Občanský zákoník. Komentář. Svazek I. Nakladatel Wolters Kluwer, Praha 2014,

autorů Jiří Švestka, Jan Dvořák, Josef Fiala, aj., a to konkrétně komentáře JUDr. Karla Svobody, Ph.D., podle něhož ke stavení promlčecí lhůty podle § 647 o. z. dojde ve chvíli, kdy se stane pro účastníky zjevné, že došlo k dohodě o tom, že se spornou záležitostí pokusí řešit bez soudního řízení (tedy je patrna oboustranná vůle mimosoudně jednat). Promlčecí lhůta dále poběží, jakmile dlužník nebo věřitel výslovně (zde nestačí konkludentní jednání) odmítne v mimosoudním jednání pokračovat. Nemusí však jít o písemné prohlášení. Dohodou o mimosoudním jednání ve smyslu § 647 o. z. je především písemná dohoda o provedení mediace. Za dohodu o mimosoudním jednání je třeba pokládat i dohodu věřitele s dlužníkem, z níž je patrna vůle účastníků jednat bez asistence soudu. Z dohody o mimosoudním jednání musí být patrna alespoň rámcová identifikace projednávané záležitosti a vymezena doba, po kterou jednání bude probíhat, a to buď konkrétním časovým úsekem, nebo jinými podmínkami, při jejichž existenci nebo naopak absenci mimosoudní jednání skončí. Nelze připustit, aby za dohodu byla pokládána jakákoliv korespondence, z níž vyplývá, že si dlužník a věřitel pouze vyjasňují vzájemná stanoviska, aniž by z ní byla patrna vůle dospět k mimosoudnímu závěru o věřitelem požadovaném právu. V dohodě nemusí být zmínka o následku stavení, resp. nezapočetí promlčecí lhůty. Protože zákon výslovně nestanoví formu dohody o mimosoudním jednání, může k ní dojít i ústně. K uzavření dohody o mimosoudním jednání může dojít i konkludentně, je-li zřejmé, že obě strany činí na sebe navazující a vzájemné kroky k odstranění neshody o promlčitelném právu. Podstatné je, že na základě konání obou stran, zejména dlužníka, nabytí věřitel racionální a legitimní očekávání, že dlužník projevuje účinnou ochotu k mimosoudnímu vyjasnění sporné záležitosti (srov. NS 25 Cdo 3319/2013).

13. Jak vyplývá ze skutkových zjištění okresního soudu, pískování nástavby bylo provedeno 17. 2. 2016, 22. 2. 2016 bylo auto předáno z opravy, 23. 3. 2016 si žalobce nechal vyhotovit rozpočet opravy pístnic, 13. 4. 2016 znalec Jiří Sperger se žalobcem provedl ohledání nástavby. Z uvedeného odvolací soud dovozuje, že nejpozději 13. 4. 2016 měl žalobce vědomost o tom, kdo mu škodu způsobil i o její výši a v souladu s ust. § 619 a § 620 o. z. následujícího dne započala běžet 3letá promlčecí lhůta (§ 629 odst. 1 o. z.). Ta se však i dle názoru odvolacího soudu v důsledku účastníky konkludentně uzavřené dohody o mimosoudním jednání (§ 647 o. z.) stavěla minimálně v době od 2. 5. 2016 do 22. 12. 2016 a poté pokračovala až do podání žaloby 31. 5. 2019. Celkový běh promlčecí lhůty nepřekročil 3 roky a nárok promlčen není. K tomuto závěru odvolací soud dospěl na základě zjištění učiněných okresním soudem: žalobce se po provedeném pískování obrátil na žalovanou. Ta v rámci komunikace připustila, že k poškození pístnic nástavby mohlo dojít při jí prováděném pískování. Vyjádřila naději, že tato záležitost bude likvidní vzhledem ke sjednanému pojištění pro případ způsobení škody a odkázala žalobce na svoji pojišťovnu Allianz. Také pojistnou událost pojišťovně nahlásila, což 2. 5. 2016 žalobci sdělila. (Vůči pojišťovně se žalovaná vyjádřila tak, že mohlo dojít k poškození pístnic pískováním. Fotodokumentaci před a po pískování nepořídila, viz č. l. 141 spisu.) Jak bylo citováno z komentářů shora, k uzavření dohody o mimosoudním jednání může dojít i konkludentně, je-li zřejmé, že obě strany činí na sebe navazující a vzájemné kroky k odstranění neshody o promlčitelném právu, na základě nichž věřitel nabytí racionální a legitimní očekávání, že dlužník projevuje účelnou ochotu k mimosoudnímu vyjasnění sporné záležitosti. Tím, že žalovaná připustila možnost způsobení škody na pístnicích v rámci jí prováděného pískování na nástavbě s nadějí, že záležitost bude likvidní, žalobce na svoji pojišťovnu odkázala a sama pojistnou událost nahlásila, projeví účastníci vůli mimosoudně jednat. Každopádně žalobce legitimně hodnotil chování žalované jako ochotu k mimosoudnímu vyřešení sporu. Ta byla ukončena až v souvislosti s vyjádřením pojišťovny 22. 12. 2016. Právě stanovisko pojišťovny (zda bude událost likvidní) a následné plnění bylo cílem mimosoudního jednání. To, že žalovaná pojistnou událost nahlásila pojišťovně, nepochybně patřilo k jejím povinnostem dle pojistné smlouvy a samo o sobě by nestačilo k vyhodnocení vzájemného jednání účastníků jako uzavření dohody ve smyslu § 647 o. z. Nestačila by pouhá korespondence mezi stranami, aniž by byla patrna vůle dospět k mimosoudnímu závěru ohledně požadovaného plnění. Zde jím bylo plnění pojišťovny. Po odmítnutí plnění pojišťovnou došlo i k výslovnému odmítnutí plnění žalovanou. Odvolací soud uznává, že právní úprava v českém právu je přísnější, na rozdíl od

německého práva nestačí pouhá jednání, na druhé straně má odvolací soud za to, že dané ust. § 647 o. z. je třeba vykládat extenzivně. Má totiž posílit právní postavení věřitele, aby mohl bez obav, že se jeho právo promlčí, využít prostředky alternativního řešení sporu s dlužníkem a nebyl nucen hledat ochranu svých práv u soudu pouze z důvodu dosažení přerušení promlčecí lhůty (viz Občanský zákoník I. Obecná část [§ 1 - 654], I. vydání, 2014, s. 2264 – 2266).

14. Pokud jde o odvolatelem zmiňované svědectví [redacted], je pravda, že funkčnost nástavby nepotvrdil, nevzpomněl si, zda byla zkoušena funkčnost pístnic před pískováním, nicméně vysvětlil, že čestným prohlášením z 15. 5. 2018 (č. l. 12 spisu) měl na mysli, že nezjistil žádné viditelné poškození, tekoucí olej, na rozdíl od zkoušky funkčnosti po provedeném pískování, kdy zjistili, že kolem pístních tyčí teče olej. Poškození v důsledku pískování poznal podle toho, že pochromování povrchu pístnic bylo celé pryč (viz odstavec 40. rozsudku a výpověď svědka při jednání 2. 12. 2019 na č. l. 171 spisu). Podle zmiňovaného čestného prohlášení [redacted] při kontrole odtahové nástavby nenašel žádný viditelný problém s její plnou funkčností či stavem hydraulických pístnic, následně pan [redacted] převezl nástavbu opískovat a po návratu byly poškozeny hydraulické pístnice, ty byly otryskány a zároveň nalakovány červenou základní barvou (odstavec 20. rozsudku a č. l. 12 spisu). Z uvedeného vyplývá, že [redacted] si sice nepamatoval, zda viděl zvedající se nástavbu, jednoznačná příčina poškození pístnic byla ovšem zjištěna i znalcem Ing. Jiřím Spergerem, který na základě zadání soudu provedl i zkušební tryskání. Výsledek byl okresním soudem zjištěn a uveden v odstavci 43. rozsudku s jednoznačným závěrem, že k poškození povrchu pístních tyčí došlo mechanickým způsobem, a sice plošným tryskáním povrchu pístních tyčí abrazivem. K tomu došlo nezakrytím dílů a součástí nástavby, které měly být při tryskání zhotovitelem prací jednoznačně chráněny zakrytím, což prokazatelně učiněno nebylo. Byť zaměstnanci žalovaného [redacted] a [redacted] vypověděli, že pístnice byly při pískování chráněny, soudy se přiklání ke znaleckému závěru. Ostatně svědek [redacted] nevyločil, že k poškození pístnic došlo tryskáním (viz citace výpovědi v odstavci 31. a 32. rozsudku). Znalec Sperger poukázal i na to, že žalovaná nezaznamenala špatný stav nástavby v zakázkovém listu. Na nástavbě nezjistil žádné znaky zkorodování ani zdeformování. Ocenění nástavby provedl na nejspodnější možné hranici 20 % redukované technické hodnoty. Pro ocenění na hranici 10 % neshledal důvod, neboť nástavba byla opravitelná, neměla hodnotu jen v ceně náhradních dílů a ani nebyla určena do šrotu. Pokud stanovil předpokládanou hodnotu nástavby na 200 000 Kč bez DPH, bylo pro něj vodítkem 20 THRW, které stanovil při spodní hranici, ale hlavně se držel konzultací se zástupcem firmy Hartmann. Z dodatku znaleckého posudku č. [redacted] znalce Spergera vyplynul rozdíl v hodnotě samotné odtahové plošinové nástavby značky LOHR 14 před a po „opravě“ (tj. tryskáním plošinové nástavby) vyžadující opravu, resp. výměnu poškozených dílů, a to v částce 89 000 Kč bez DPH (viz odstavec 44. a 42. rozsudku). K dalším odvolacím námitkám: odvolací soud nepochybuje o tom, že znalec Sperger posuzoval právě předmětnou nástavbu, že měl k dispozici technický průkaz k vozidlu, jak vyplývá ze znaleckého posudku. Nástavba byla v procesu oprav a podle znalce opravitelná byla. Je nutno rozlišovat hodnotu nástavby před a po pískování, jak správně uvádí okresní soud v odstavci 47. rozsudku. Jinou záležitostí je způsobilost k provozu na pozemních komunikacích, což dokládá technický průkaz z roku 2017 (na č. l. 13 spisu). Pokud jde o závěry znalce Ing. Doležala o pískování jako vyloučené příčině poškození povrchu předmětných pístních tyčí, tyto se ukázaly nesprávnými místním šetřením provedeným za účelem zkušebního tryskání srovnávacích pístních tyčí (odstavec 41. a 46. rozsudku). Odvolací soud považuje též za podstatné, že znalec Ing. Karel Doležal originální pístní tyče k dispozici neměl na rozdíl od znalce Ing. Jiřího Spergera, který je fyzicky viděl a žalobci poskytl znaleckou činnost ještě před zahájením řízení. Právě za tuto znaleckou činnost žalobce vynaložil částky 9 782 Kč, 4 533 Kč a 3 678 Kč, což spolu se snížením hodnoty nástavby ve výši 89 000 Kč představuje celkovou škodu žalobce 106 993 Kč. Okresní soud za použití § 2924 a § 2952 o. z. dospěl ke správným právním závěrům, jak je shrnul v odstavci 47. rozsudku. Proto odvolací soud výrok v odstavci I. podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

15. Pokud jde o výroky v odstavcích III. a IV. o nákladech řízení, okresní soud správně vyčíslil výši nákladů řízení žalobce, nákladů řízení státu, nicméně za situace, kdy v řízení má vedlejší účastník stejná práva a povinnosti jako účastník (§ 93 odst. 3 věta první o. s. ř.), bylo na místě, aby k náhradě nákladů řízení jak mezi účastníky, tak vůči státu byl společně a nerozdílně zavázán i vedlejší účastník. Proto odvolací soud výroky v odstavci III. a IV. za použití § 220 o. s. ř. změnil.
16. V odvolacím řízení byl žalobce zcela úspěšný, proto podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. má právo na náhradu veškerých nákladů řízení. Tyto sestávají ze 2 úkonů právní služby, a to vyjádření k odvolání a účasti u jednání 2 x po 5 380 Kč spolu se 2 režijními paušály a 21% DPH, celkově 13 745,60 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek ust. § 237 o. s. ř., a to ve lhůtě 2 měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu v ČR v Brně u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný navrhnout jeho soudní výkon.

České Budějovice 12. května 2021

JUDr. Marie Korbelová v. r.
předsedkyně senátu